

Стала рідною поліська земля

або як татарин Рахім став найкращим зятем для української тещі

Життя і доля, на жаль, нині покійного бистричанина ветерана війни і праці Р. А. Амірова вкотре підтверджують істину, що людина, незважаючи на її національність і релігійні сповідання, може себе почувати комфортно і повноцінно, бути в дружніх стосунках з іншими, якщо вона має щире серце і прагне творити добро. Бо саме таким його запам'ятали односельчани і всі ті, з ким доводилося Рахіму Аміровичу працювати протягом багатьох років. До речі, більшість знайомих і близьких звала його на український лад Романом.

Я особисто знав Р. А. Амірова ще з сімдесяти років минулого століття, бо нам, журналістам, доводилося писати про нього в районці як про кращого дільничного уповноваженого райвідділу міліції. Але з тих пір вже минуло чимало десятиліть. І, щоб знову підготувати для друку публікацію в газету, згадати добрим словом цю порядну і досить неординарну для її професії людину, зустрівся зі старшим сином Рахіма Аміровича Валерієм, який нині працює заступником директора з господарської частини Бистрицького НВК.

Сиджу з ним у затишному кабінеті і слухаю розповідь про життєвий шлях рідної людини...

Народився Р. А. Аміров у 1926 році в Татарстані, там закінчив загальноосвітню школу. У 1943 році його, сімнадцятирічного юнака, призвали в армію. Рік прослужив у запасному полку, звідки направили у прикордонні війська у Раву-Руську, що на Львівщині. Там він і познайомився зі своєю майбутньою дружиною гарною україночкою Оксаною. Між молодятами спалахнули щирі, взаємні почуття. Та мати дівчини спочатку була проти взаємин і шлюбу Оксани та Рахіма-Романа. Нині важко сказати в чому була причина такої недовіри до майбутнього зятя, але він все-таки добився того, щоб батьки віддали за нього свою доньку.

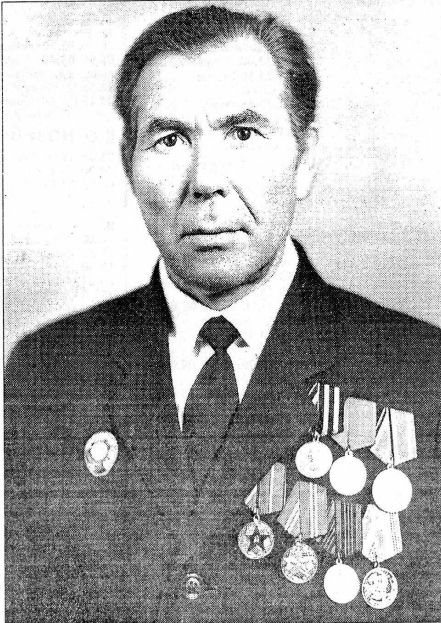
— Головне, що потім наш тато зумів так завоювати симпатію своєї тещі, що вона завжди називала його своїм найкращим зятем, — посміхаючись, говорить В. Р. Аміров.

Напевне, він заслужив таку високу оцінку тещі своїми хорошими людськими якостями, повагою до рідних дружини і турботою про свою власну сім'ю.

Минали роки і молоде подружжя Амірових переїхало в Слауту на нове місце служби чоловіка.

Закінчивши надстрокову військову службу, Рахім Амірович пішов працювати у міліцію, спочатку трудився в Острозькому районі, потім його закинула доля на Полісся — відразу в Соснове, а з 1956 року він близько 25 років незмінно, аж до виходу на пенсію, працював інспектором дільниці, до складу якої входили села Бистричі, Грушівка, Друхів та Поліське, а ще раніше — Яцьковичі та Колодяжне.

Ось як згадує діяльність тодішнього місцевого «шерифа» Р. А. Амірова бистрицький педагог-краєзнавець С. Ф. Квачук:

— Виконуючи свої нелегкі обов'язки, він строго слідував, щоб на його дільниці панував порядок і як найменше траплялося правопорушень. Зокрема, він проводив велику профілактичну роботу, ввів переконливо, без жодного тиску, розмовляти з людьми, застерігав їх від необдуманих вчинків, а якщо й траплялися якісь незначні проступки, то старався не особливо строго карати винних. Разом з тим, робив усе можливе, щоб вони усвідомили свою провину і більше ніколи не ставали на хибний шлях.

Про мудрість і незлостивість дільничного уповноваженого міліції свідчать чимало фактів. Один з них під час нашої розмови пригадав його син Валерій:

— В часи, коли в колишньому Союзі велася непримиренна боротьба з релігією, не знаю за яких обставин і з яких причин батькові довелося конфіскувати в когось старовинну Біблію. Ця священна книга пролежала тиждень у нашому домі, а він, чомусь, не поспішав її доставити у райвідділ міліції. Тоді ще й матір йому сказала: «Ти, чоловіче, краще віддай Біблію її власнику, вчини по-людськи». Батько так і зробив, хоча знав, що, якби про це дізналось його начальство, то мав би серйозні неприємності.

Як свідчать рідні, близькі та знайомі Р. А. Амірова, він, син Татарстану, завжди вважав своєю другою Батьківщиною Україну і наше Полісся. Через це у повсякденному житті щиро поважав і сповідував українські народні традиції та звичаї, разом із сім'єю і земляками-бистричанями з радістю справляв усі християнські свята. Любив українську кухню — вареники, борщ, млинці-деруни та інші наші національні страви. Правда, час від часу Рахім Амірович просив дружину, аби вона йому приготувала татарську страву — суп з домашньою локшиною.

Незважаючи на свою міліцейську посаду та офіцерський чин, Р. А. Аміров був відкритою і доступною людиною, готовою допомогти іншим. Зокрема, не раз він охоче давав знайомим користуватись службовим конником для обробітки присадибних ділянок. Адже, відомо, що у радянські часи в селян не було власних коней, а в колгоспі не завжди їх випросиш.

Аби більш-менш повно відтворити образ Рахіма Аміровича варто сказати, що він був турботливим чоловіком, люблячим батьком і ніжним дідусям. Тобто, справжнім сім'янином, який разом з дружиною Оксаною Захарівною народив і гарно виховав чотирьох дітей — синів Валерія та Ігоря, доньку Галину і Аллу. Вони й зросли розлоге родинне дерево, подарувавши своїм батькам дев'ятьох внуків та сімох правнуків.

Знаково, що, міцно врісши своїм корінням в благодатний український національний ґрунт, всією душею сприйнявши його, татарин Р. А. Аміров помер християнином. Адже, будучи тяжко хворим, перед відходом у інші світи, на його прохання, місцевий священик похрестив його у християнську віру і поспівав, тож похоронили вже Романа Амірова за християнським обрядом.

Гарну пам'ять про нього бережуть донині, не тільки рідні та близькі, але й усі ті, з ким йому доводилося працювати і спілкуватися. Це головне та визначальне в житті людини, якщо вона своїми добрими справами і порядністю продовжує жити в серцях інших.

Павло РАЧОК.